

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant apl. adw. Karolina Lorenc

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. Z.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. Z. kwotę 9.033,66 zł. (dziewięć tysięcy trzydzieści trzy złote i sześćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty;**
- 2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;**
- 3. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. Z. kwotę 2.679,- zł. (dwa tysiące sześćset siedemdziesiąt dziewięć złotych), tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.968,- zł. (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**
- 4. zasądza od powódki A. Z. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 594,- zł. (pięćset dziewięćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 432,- zł. (czterysta trzydzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**
- 5. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie kwotę 677,- zł. (sześćset siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzenia za opinię biegłego;**
- 6. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie na rzecz powódki A. Z. kwotę 229,- zł. (dwieście dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem nadpłaty na poczet wynagrodzenia za opinię biegłego, która to wpłata powódki była zaksięgowana pod numerem (...)/ (...).**

Pozwem z dnia 7 grudnia 2011 r. A. Z. zażądała zasądzenia od (...) S.A. w W. (pozew i załączniki – k. 1 – 25):

1. Zapłaty kwoty 10.984,94 zł tytułem dopłaty do odszkodowania komunikacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty. Jako datę początkową wymagalności odsetek od kwoty 10.984,94 zł powódka wskazała dzień 10 kwietnia 2010 r., albowiem wówczas upłynął 30-dniowy termin wymagalności świadczenia z tytułu odszkodowania komunikacyjnego, liczony od dnia zgłoszenia szkody (tj. od dnia 10 marca 2010 r.).
2. Zapłaty kwoty 2.967 zł tytułem zwrotu kosztów procesu według norm przypisanych, tj. tytułem opłaty sądowej od pozwu: 550 zł; opłaty skarbowej od pełnomocnictwa: 17 zł oraz wynagrodzenia adwokackiego: 2.400 zł.

W przypadku wniesienia sprzeciwu bądź wyznaczenia rozprawy, powódka wniosła o:

3. Dopuszczenie dowodu z zeznań świadka J. B. na okoliczność stwierdzonych przez świadka w jego kalkulacji szkód w pojeździe w wysokości należnego odszkodowania.
4. Na podstawie art. 187 § 2 pkt 3 KPC, o polecenie pozwanemu dostarczenia na rozprawę wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach szkodowych nr (...), na okoliczność zgłoszenia szkody i jej jedynie częściowej likwidacji.
5. Przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność powódki.
6. Dopuszczenie, po przesłuchaniu wnioskowanego wyżej świadka, dowodu z opinii rzeczoznawcy – biegłego sądowego celem ustalenia kosztów naprawy powstałej szkody oraz rzeczywistej wartości pojazdu na chwilę tuż przed wypadkiem.
7. Zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty jak w pkt 1 wraz z kosztami procesu wg wniosku z pkt 2.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanej, radca prawny P. S. (1), wniósł o (odpowiedź na pozew z załącznikami – k. 35 – 42):

1. Oddalenie powództwa w całości, podnosząc, że pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne oraz wypłacił na rzecz powódki kwotę c tytułem odszkodowania.
2. Zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.
3. Dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach szkody nr (...), na okoliczność sposobu likwidacji przedmiotowej szkody, okoliczność ustalenia przebiegu zdarzenia z dnia 3 marca 2010 r., wysokości wypłaconego dotychczas powódce odszkodowania, terminu wypłaty odszkodowania oraz na inne wskazane w uzasadnieniu okoliczności.
4. Rozszerzenie tezy dowodowej zgłoszonego przez powódkę dowodu w pkt 6 pozwu – dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy z zakresu techniki motoryzacyjnej w zakresie ustalenia przez biegłego po zbadaniu i analizie powłoki lakierniczej i rozkodowaniu nr VIN pojazdu, czy przed zdarzeniem dnia 3 marca 2010 r. pojazd uczestniczył w kolizjach, czy był naprawiany, czy posiadał ślady uszkodzeń niezwiązane z przedmiotową szkodą.
5. Zobowiązanie powódki do złożenia do akt sprawy książki serwisowej pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) oraz do złożenia pisemnego oświadczenia jakie uszkodzenia powstały w pojeździe powódki, czy powódka dokonała naprawy uszkodzonego pojazdu, jeśli tak – w jakim zakładzie naprawczym lub przez jaką osobę, jaki był zakres naprawy, czy za naprawę pojazdu powódka otrzymała rachunki lub faktury, czy po dokonanej naprawie pojazd został dopuszczony do ruchu, gdzie obecnie znajduje się pojazd powódki, gdzie znajdują się części pojazdu wymontowane podczas jego naprawy, czy pojazd przed dniem 3 marca 2010 r. miał jakiegokolwiek uszkodzenia naprawione lub nienaprawione, gdzie pojazd był serwisowany.

Pełnomocnik pozwanej podniósł przy tym, że nie wszystkie, dowolnie ustalone przez powoda koszty, pozostają w normalnym związku przyczynowym ze szkodą.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 3 marca 2010 r. należący do powódki pojazd V. (...) o nr rej. (...) został uszkodzony z winy kierującego pojazdem ubezpieczonym w pozwanej spółce w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Szkoda została zgłoszona, a w dniu 10 marca 2010 r. pozwana wykonała oględziny i oszacowała wysokość kosztów naprawy w pierwszej kalkulacji na kwotę 6.603,76 zł, w drugiej na kwotę 9.422,95 zł, określając przy tym wartość pojazdu przed wypadkiem na kwotę 20.600 zł (wyceny kosztów napraw – k. 8 – 10 oraz k. 13 – 16; wycena wartości samochodu – k. 11 - 12). Kwota 6.603,76 zł została wypłacona powódce przez pozwaną (zawiadomienie o wypłacie odszkodowania – k. 17).

Następnie, pismem z dnia 21 kwietnia 2010 r. pozwana ograniczyła odszkodowanie do kwoty 3.165 zł uznając, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku jest ekonomicznie nieuzasadnione (k. 18).

Nie zgodziwszy się z taką kalkulacją, w celu ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy, powódka zleciła wykonanie opinii rzeczoznawcom samochodowym, którzy na podstawie sporządzonego przez pozwanego protokołu oględzin oszacowali w systemie A. wysokość odszkodowania na kwotę 17.588,67 zł (k. 19 – 25). Powódka zaznaczyła także, że przed wypadkiem jej pojazd został ubezpieczony w ramach AC na kwotę prawie 28.000 zł. Tym samym, zdaniem powódki, kwota dochodzonego odszkodowania nie przewyższała wartości samochodu przed wypadkiem (k. 3).

Na podstawie postanowienia Sądu z dnia 13 lipca 2012 r. (k. 49), mgr inż. P. S. (2), biegły przy Sądzie Okręgowym w Warszawie z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji wypadków, kosztorysowania napraw i wyceny pojazdów, Certyfikowany Rzeczoznawca Samochodowy, wykonał opinię w zakresie ustalenia kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu V. (...) nr rej. (...).

W opinii tej biegły stwierdził, że koszt naprawy uszkodzeń ww. pojazdu powstałych na skutek wypadku z dnia 3 marca 2010 r. wyniósł 9.570,81 zł brutto. Wartość rynkowa pojazdu przed wypadkiem wynosiła 18.400 zł brutto (k. 86 – 104).

W opinii uzupełniającej z dnia 19 sierpnia 2013 r. (k. 155- 163), wydanej na podstawie postanowienia Sądu z dnia 15 lipca 2013 r. (k. 145), biegły stwierdził, że koszt naprawy uszkodzeń przedmiotowego pojazdu powstałych na skutek wypadku z dnia 3 marca 2010 r., uzupełniony o wymianę części, wynosi 15.637,40 zł brutto.

Na rozprawie z dnia 23 października 2013 r. pełnomocnik powódki oświadczył, że nie kwestionuje ww. opinii uzupełniającej i zgadza się z wyliczoną przez biegłego wysokością szkody (k. 181). Natomiast pełnomocnik pozwanej w piśmie z dnia 28 października 2013 r. zakwestionował tę kwotę podnosząc, że część wskazywanych przez powoda uszkodzeń pochodzi z innej szkody niż przedmiotowa (k. 185).

W konsekwencji, na podstawie postanowienia Sądu z dnia 2 grudnia 2013 r., w kolejnej opinii biegły stwierdził, że istnieje duże prawdopodobieństwo iż sporne elementy w postaci wspornika zamka, osłony dolnej silnika, miski olejowej oraz obudowy skrzyni biegów, mogły zostać uszkodzone w wyniku zdarzenia z dnia 3 marca 2010 r. (k. 197 – 199).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów akt sprawy, których prawdziwość w świetle wszechstronnej oceny materiału dowodowego nie budziła wątpliwości i których strony nie kwestionowały. Sąd oparł się z powyżej wskazanych względów na opinię biegłego sądowego P. S. (2), która to w ocenie Sądu została sporządzona rzetelnie i zgodnie z wiedzą fachową w zakresie rzeczoznawstwa motoryzacyjnego. Sąd na ostatniej rozprawie oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego zawarty w piśmie z dnia 18 lutego 2014 r. jako zmierzający do przedłużenia postępowania. Nadto należy wskazać, że brak podstaw do twierdzeń, że dodatkowe pytania do biegłego nie mogły

zostać sformułowane wcześniej przez pełnomocnika pozwanego bądź w odpowiedzi na pozew bądź w odpowiedzi na pierwszą opinię biegłego. (art. 207 § 6 kpc)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 805 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W przypadku ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej ustawodawca doprecyzował zakres tego rodzaju umów w art. 822 kc ustalając, iż przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeszcze węższej odpowiedzialność ubezpieczającego ujęta jest art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152), który stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia. Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość odszkodowania z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 3 marca 2010 r. ponad kwotę 6.603,76, która to kwota została wypłacona przez ubezpieczyciela sprawcy szkody - (...) S.A. w W. tytułem odszkodowania na rzecz powódki, tj. poszkodowanej.

Ustalając wartość odszkodowania obejmującego koszty naprawy samochodu, Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego P. S. (2).

Zastrzeżenia podniesione przez pełnomocnika pozwanego w pismach z dnia 28 października 2013 r. (k. 185) oraz 18 lutego 2014 r. (k. 213) Sąd uznał za niezasadne. Zdaniem pełnomocnika pozwanego część szkód wycenionych przez biegłego mogła wynikać z innego zdarzenia niż to z dnia 3 marca 2010 r. Niemniej jednak, ostatecznie biegły potwierdził, że istnieje duże prawdopodobieństwo iż sporne elementy w postaci wspornika zamka, osłony dolnej silnika, miski olejowej oraz obudowy skrzyni biegów, mogły zostać uszkodzone w wyniku zdarzenia z dnia 3 marca 2010 r. (k. 197 – 199).

Reasumując - na podstawie opinii biegłego sądowego P. S. (2) koszt naprawy przedmiotowego samochodu, uwzględniając technologię naprawy oraz celowość stosowania alternatywnych części zamiennych, wynosi 15.637,40 zł brutto (k. 155 – 163).

Powódka dochodziła pozewem kwoty 10.984,94 zł, która to kwota jest częścią kosztów naprawy w wysokości 15.637,40 zł, przyjętej przez Sąd jako koszt naprawy na podstawie opinii biegłego sądowego P. S. (2), pomniejszonej o kwotę 6.603,76 zł, którą powódka już otrzymała od ubezpieczyciela (kwota 15.637,40 zł po odjęciu 6.603,76 zł daje 9.033,66 zł zasądzone w pkt 1 wyroku, co stanowi 82% kwoty dochodzonej pozewem)

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 KC. Stosownie do przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie.

Sąd zasądził kwotę 9.033,66 zł wraz z odsetkami od dnia 10 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty, albowiem wówczas upłynął 30-dniowy termin wymagalności świadczenia z tytułu odszkodowania komunikacyjnego, liczony od dnia zgłoszenia szkody (tj. od dnia 10 marca 2010 r.).

Z tych względów Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 wyroku.

Orzekając o kosztach Sąd miał na względzie treść art. 100 kpc – powódka wygrała sprawę w 82 %, zaś pozwana w 18 %. Z tego względu, w pkt 2 wyroku tytułem zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł od pozwanego na rzecz powódki 2.679 zł (tj. 82% z kwoty 3.266,19 zł.), w tym 1.968 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (tj. 82% z kwoty 2.400,- zł). Natomiast od powódki na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł 594 zł (tj. 18% z kwoty 3.300,- zł.), w tym 432 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (tj. 18% z kwoty 2.400 zł).

W pkt. 5. Sąd orzekł na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.). Łączna kwota pokryta ze Skarbu Państwa na poczet opinii biegłych stanowiła 825.61 zł, zaś 82% z tej kwoty stanowiło 677,00 zł., o której to Sąd rozstrzygnął w pkt 5 wyroku.

W pkt 6 wyroku, Sąd nakazał zwrócić na rzecz powódki 229 zł tytułem nadpłaty na poczet wynagrodzenia za opinię biegłego.

ZARZĄDZENIE

(...).